

בודי ובראון

זה סיפורם של שני בנאים שעובדים בעיר
רוח-יער. הנה אחת העבודות שהם ביצעו
בסביבת עירם.

השמש רק התחילה להתעורר בבוקר יפה,
הציפורים רק התחילו לשיר, ואז בדיוק התחיל
לצלצל הטלפון.

היה בוקר מוקדם ובודי ישן חזק במיטתו וחלם
שהוא בונה קירות לבנים באי טרופי מלא
שמש. היה מוקדם מדי לקריאת טלפון.

"הלו, כאן בודי" אמר בודי כשהוא מושיט יד
מתחת לשמיכה אל השפופרת.
"כאן השוטר עכשווי" נשמע הקול בטלפון "אני
מצטער להעיר אתך כה מוקדם אך, כפי שאמר
פעם מישהו מפורסם, התעוררה בעיה."

אמרתי כבר שבודי ובראון היו בנאים. הייתה להם חצר גדולה בגבול העיר רוח-היער. החברה שלהם הוקמה עוד על ידי הסבים של סבים של סבים שלהם. החצר הייתה מלאה חתיכות וקצוות החתוכים מבניינים שבנו דורות בודי ובראון.

היו שם ארובות גבוהות, תנורי ברזל, עמודי
אבן, קורות עץ ואמבטיות פח. היה שם אפילו
שובך יונים בו התגורר החתול של גברת
אופיג'ט. האוסף הזה נוצר על ידי ארבעה
דורות של בודי ובראון שאמרו תמיד "מוטב
לשמור אותם. לעולם לא תדע

קריאתו של השוטר עכשווי הייתה מקרה חירום
ולכן בודי קרא מיד לבראון, שלמזלו חי בבית
הקרוב.

הם שמו ציוד על המכוננית הישנה שלהם ויצאו
בדרך לכפר קטן הקרוי היה-פעם-שם, לא
רחוק מהעיר רוח-היער.

בודי ובראון הגיעו לבית קטן במרכז הכפר, ובו
משרד הדואר. הבית השייך היה לגברת
מכתבי היה בן שבע מאות שנה לפחות. היו מי
שאמרו שגם גברת מכתבי היא בת שבע מאות
שנה, אך זה כמובן לא יתכן.

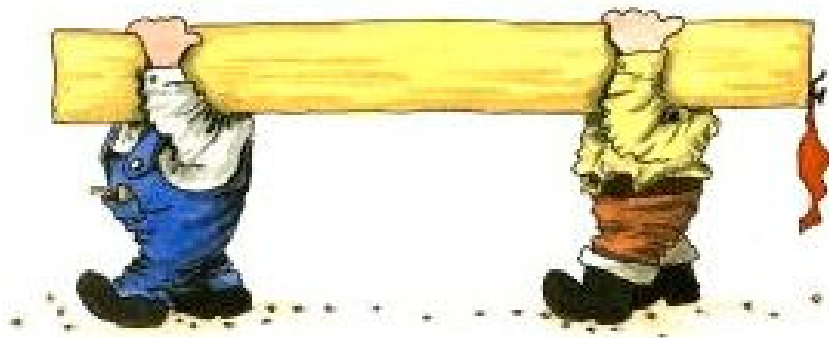
השוטר עכשווי עמד כבר לפני הבית. הוא קרא לבודי, לאחר ששם לב שאחת הארובות שעל ביתה של הגברת מכתבי נטה בצורה מסוכנת מעל המדרכה. הוא חשב שצריך לעשות דבר מה, לפני שהארובה תיפול ותכה למישהו בראש.

בודי ובראון הסתכלו על הארובה שבאמת נטה מאוד.

"צריך להוריד אותה" אמר בודי כשהביט יחד עם השוטר על הארובה.

"לא ניתן להשאיר אותה במצב הזה" אמר השוטר "מוטב שתתחילו לעבוד. כבר אמרתי לגברת מכתבי."

"נלך להביא סולמות ופיגומים מהמכונת שלנו"
אמר בודי. הם הלכו כדי לקחת ציוד מהמכונת
שעמדה במורד הכביש. כשחזרו עם חלק
מהציוד היה שם אדם זר שעמד יחד עם
השוטר עכשווי. שניהם הביטו על הארובה.
גם הגברת מכתבי יצאה ועמדה ליד השוטר
עכשווי, וכעת כולם, בודי, בראון, האיש הזר,
השוטר עכשווי והגברת מכתבי, עמדו על
המדרכה והסתכלו על הארובה העקומה.
"מה אתם מתכוונים לעשות?" שאל האיש הזר
בקול לא ידידותי במיוחד.
"להוריד אותה" אמר בודי "לפני שתיפול."
"אז אתם חייבים להחזיר אותה למקומה אחר
כך" אמר האיש.
"סליחה?" השתומם בודי.

"הארובה" אמר הזר "אתם חייבים להחזיר אותה, כדי שתראה בדיוק כפי שהייתה קודם, רק פחות עקומה, כמובן. אני מהמשרד התכנון העירוני" הסביר האיש.
"אתה אולי מר עצורי?" שאל בודי.
"לא, הוא מטפל רק בבניינים חדשים. שמי שמרני" אמר האיש "אני שומר על הבניינים הרשומים במועצה."
"מה הם הבניינים הרשומים?" שאלה הגברת מכתבי.
"בניינים ישנים מאוד, כמו זה כאן" אמר מר שמרני "אני מנסה לשמור שאנשים לא יקלקלו אותם. על ידי הורדת ארובות ודברים כאלה." הוא הביט בחומרה על בודי.
"לדעתי צריך להוריד את הארובה" אמר השוטר עכשווי "לפני שטיפול ותפגע במישהו."
"אני מסכים" אמר שמרני "אבל חייבים להחזיר אותה כפי שהייתה, ואם אפשר, עם אותן הלבנים."

"זה יעלה כסף רב" אמר בודי, שתמיד ידע לחשב כמה עולות העבודות שהם מבצעים. "אבוי לי" אמרה הגברת מכתבי "אבוי לי" היא אמרה שוב "אין לי כסף כדי לבזבז על ארובות. גם לא היה לי אף פעם ולכן הארובה נופלת עכשיו."

אבל בדיוק אז הופיע סגן-אלוף ירקי שרצה לשלוח מכתב. הוא היה בעל הבית הגדול שבקצה הכפר.

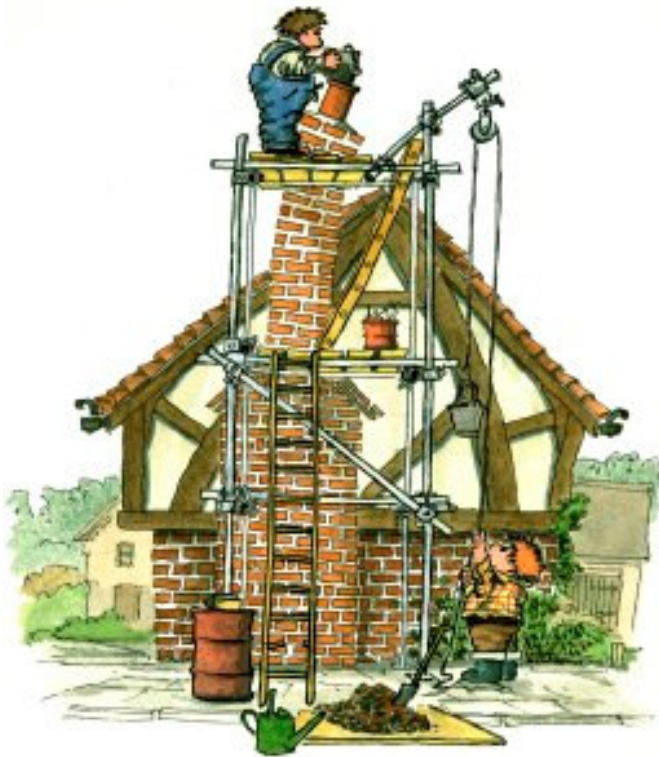
"מה קורה כאן?" התעניין סגן-אלוף ירקי. השוטר עכשווי הסביר לסגן-אלוף את בעיית הארובה הנוטה ליפול, ועל איש העירייה הרוצה שהיא תתוקן ותראה כמו קודם, אבל לגברת מכתבי אין מספיק כסף לכך.

"זה לא יתכן" אמר סגן-אלוף גברת מכתבי הייתה המטפלת שלי כשהייתי קטן. "הוא פנה לבודי "תשלח לי את החשבון" אמר כשהוא מביט על הארובה "חבל לאבד את הארובה הישנה" אמר שוב סגן-אלוף "היא סימלה את הכפר במשך שנים רבות."
"היא מתחילה לחרוק עכשיו" אמר בודי "היא עלולה ליפול אפילו עכשיו."
"באמת חבל" אמר סגן-אלוף "חבל שלא נוכל להקפיא אותה כפי שהיא כעת. הכפר לא יראה אותו הדבר אם היא תיושר."
כולם הסכימו שהארובה העקומה מוסיפה לחן של הכפר, אך חייבים לעשות דבר מה כדי שהיא לא תיפול.

"המממ.. המממ." בודי שקע במחשבה עמוקה.
"אמרי לי, גברת מכתבי" אמר בסוף "האם את
מבעירה אש מתכת לארובה הזאת?"
"חס וחלילה" אמרה הגברת מכתבי "התנור
הזה נחסם לפני שנים רבות."
"אם כך" אמר בודי "אולי נוכל לספק את רצון
כולם. רק מילה אחת, מר שמרני, אם מותר."

בודי ושמרני התייעצו ליד המכוננית. הם החליפו מסמכים ולחצו ידיים והגיעו להסכמה. אחרי שכולם הלכו משם בודי ובראון ניגשו לעבודה. הם העמידו פיגומים והתחילו לעבוד. הם הכניסו לארובה מוטות ברזל ארוכים שהגיעו עד לתנור החסום למטה. ואז הכינו בטון ושפכו אותו דלי אחרי דלי לתוך הארובה ומילאו אתה לגמרי.

בודי ובראון עזבו את העיירה היה-פעם-שם
וחזרו לביתם. האירוע הסתיים.
ואם פעם, באחד הימים החמים, תזדמנו לעיר
רוח-היער ואם יהיה לכם קצת זמן לכך, או אולי
תרצו לשלוח מכתב, תעברו דרך הכפר
היה-פעם-שם הקטן. תראו את משרד הדואר
של הגברת מכתבי, עם הארובה הגבוהה
שנראית כאילו היא נופלת על המדרכה.
אבל אל תדאגו. הגבעות שמאחורי הכפר
יתמוטטו לפני שתיפול הארובה על ביתה של
הגברת מכתבי.
זה הבית היחיד בכל האזור שיש לו ארובה
מלאת בבטון משוריין.

אני יודע שזה כך.
בודי סיפר לי.

